

Petriana) οικοδομηθείσης κατά τὸν πέμπτον αἰῶνα ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Πέτρου Χρυσολόγου, ἥτις ἦτο ἡ πλέον εὐρεία καὶ ἡ πλέον ἐξαισία τῶν ἐκκλησιῶν τῆς Ραβέννης, δὲν ἀπέμεινον οὔτε κἂν ἴχνη. Ἡ θάλασσα ἀποσυρομένη κατέλιπε τόπον ἔρημον, θλιβερόν καὶ βαλτώδη, ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε ἠπλοῦτο ὁ περίφημος λιμὴν τῶν Κλάσεων. Μόνον δὲ θαυμάσιον ἐνθύμιον τῆς ἀφανισθείσης πόλεως ἐν μέσῳ τῶν σιγῶν ποταμίων ἄτινα ῥέουσι διὰ τῶν ὀρυζοφυτειῶν καὶ τῆς ἐρήμου, ἐστίας ἐλωδῶν πυρετῶν, μεμακρυσμένη ἤδη πλειότερον τῶν πέντε χιλιομέτρων τῆς Ραβέννης ὑψοῦται ἡ ἐπιβλητικὴ βασιλικὴ τοῦ Ἁγίου Ἀπολλιναρίου τῶν Κλάσεων, (San Apollinare in Classe). Ἀναμφιβόλως δέ, καὶ ἐπὶ τῶν μνημείων ἀκόμη ἐκείνων ἄτινα ἀπέμεινον, ὁ χρόνος πλέον ἢ ἅπαξ ἐπετέλεσε τὸ θλιβερόν αὐτοῦ ἔργον. Εἰς τινὰς τῶν ἐκκλησιῶν ἡ ὑγρασία διερχομένη διὰ μέσου τῶν τοίχων ἡ καλλίτερον οἱ σεισμοὶ κατέστρεψαν τὴν ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν καὶ κατεκρήμνησαν τοὺς κύβους τῶν μωσαϊκῶν. Ἄλλοι πάλιν αἱ ἀδέξια ἐπιδιορθώσεις ὑπῆρξαν χειρότεροι ἴσως τῶν καταστροφῶν ἐκείνων, παραμορφώσασαι κατὰ τρόπον χερίστον τὸν χαρακτήρα τῶν ἔργων καὶ τῶν μνημείων. Ἐν τούτοις ὅμως τὰ διασωθέντα κτίρια, γενικῶς διετηρήθησαν κατὰ τὸ πλεῖστον ἀκέραια, καὶ ὀφείλομεν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ

νὰ ἐξάρωμεν τὴν ἐνεργητικὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. C. Ricci, ὑπὸ τοῦ ὁποίου εὐσεβὴς κατεβλήθη φροντίς ἀπὸ τινῶν ἐτῶν ἐν Ραβέννῃ πρὸς διάσωσιν καὶ διατήρησιν τῶν θησαυρῶν τῆς τέχνης, οἵτινες ὑπάρχουσιν εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον. Τὸ μινωαλεῖον τῆς Γάλλας Πλακιδίας ἀπηλλύγη ἀπὸ τῶν σωρῶν οἵτινες κατεκάλυπτον αὐτό. Τὸ ἀνάκτορον τοῦ Θεοδορίου καὶ ὁ ναὸς τοῦ Ἁγίου Βιταλίου ἀπελευθερώθησαν τῶν παρασίτων οἰκοδομημάτων, ἅτινα ἀπέκρυπτον ταῦτα τὰ μνημεῖα. Τὰ τεμάχια τῶν μαρμάρων τοῦ βαπτιστηρίου τῶν ὁρθοδόξων, τὰ μωσαϊκὰ τοῦ Ἁγίου Βιταλίου καὶ τοῦ Ἁγίου Ἀπολλιναρίου τοῦ Νέου (San Apollinare Niceno) ἐπαυεῖρον τὴν πρώτην αὐτῶν λαμπρότητα. Αἱ σαρκοφάγοι αἵτινες ἐπληροῦν τὸν ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀπολλιναρίου τῶν Κλάσεων ἐτοποθετήθησαν εἰς καλῦτερον μέρος. Τὸ χριστιανικὸν Μουσεῖον τὸ πλῆρες διδακτικῶν καὶ ἐδιαφερόντων πραγμάτων ἀνεδιοργανώθη. Καὶ ἐν γένει δι' ὅλων τῶν μελετῶν, αἵτινες ἐγένοντο, φυσικῶς προέκυψεν ὡς νέον ἀποτέλεσμα προσεκτικὴ τις καὶ νέα ἐξέτασις ὅλων τῶν μνημείων τούτων, ἥτις παρουσίασε μεταξὺ τῶν ἄλλων πλῆθος περιέργων παρατηρήσεων πολυτίμων διὰ τὴν ἱστορίαν τῆς τέχνης.

(Ἔπεται τὸ τέλος)

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ

Ἡ διανοητικὴ ἐργασία.

Εἰς τὴν «Παρισινὴν Ἐπιθεώρησιν» ἐδημοσιεύθη περίεργος μελέτη περὶ τῆς διανοητικῆς ἐργασίας. Τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς ἰδιοσυγκρασίας, τῶν συνθηκῶν καὶ ἰδιοτροπιῶν τῶν συγγραφέων. Περιττόν νὰ ἀναζητῇ τις ἐπιστημονικὰ συμπεράσματα. Ἰδοὺ μερικὰ ζητήματα συζητήσιμα. Ὁ διανοητικῶς ἐργαζόμενος δύναται νὰ ἐργασθῇ καλλίτερον τὴν ἡμέραν ἢ τὴν νύκτα; Ἡ νὺξ φαίνεται καταλληλοτέρα, διότι ἐν τῇ νυκτερινῇ σιγῇ ἡ σκέψις συγκεντρῶται. Ὁ Βαρθελεμὺ Σαίντ Ἰλαίρ καὶ ὁ Βαλζάκ καὶ τὴν ἡμέραν ἀκόμη ὅταν εἰργάζοντο ἐκλείον τὰ παράθυρα καὶ ἤγαπουν φῶς.

Ἡ ἀναζήτησις τῆς ἐμπνεύσεως εἶνε προσπάθεια πολλάκις κοπιώδης. Ἄλλοι πρὸς τοῦτο ἀναγινώσκουν μεγαλοφῶνως. Ὁ Ἄγγλος ποιητὴς Πῶπ πρὶν γράψῃ ἐκινεῖτο σύσσωμος διὰ νὰ ἔλθῃ ὁ οἶστρος. Ὁ ποιητὴς ντὲ Μπαρεῦ ἐβημάτιζε ἐπὶ ὥρας ἐντὸς τοῦ δωματίου του, ὁ Σταντάλ ἀνεγίνωσκε μερικὰς σελίδας τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος, ὁ ἱεροκλῆρυξ Μπουρταλοῦ ἔπαιζε βιολί ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ὁμιλήσῃ. Ὁ Λιδερὼ ἔχειρονόμει, ἔρριπτε τὴν περοῦκάν του εἰς τὸν ἀέρα, τὴν ἔδετε πάλιν εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ πάλιν τὴν ἀπέρριπτε, ρηγγίων κραυγὰς. Ὡς διεγερτικὰ τῆς φαντασίας μεταχειρίζονται ἱκανοὶ συγγραφεῖς τὸν καφέν. Ὁ Φλωμπέρ μάλιστα ἐρρόφα κάθε νύκτα ἀναρίθμητα φλυτζάνια. Ὡς πρὸς τὸν καπνόν, τὸ ζήτημα ἂν ὠφελεῖ τὴν ἐμπνευσιν παραμένει ἄλυτον. Ὁ Γκαίτε, ὁ Οὐγκώ, ὁ Μισελέ, ὁ Σαίην Μπέβ, ὁ Χάινε δὲν ἐκάπνιζαν. Ἀπ' ἐναντίας ὁ Μίλτον, ὁ Βύρων, ὁ Οὐάιτερ Σκῶτ, ὁ Μυσσέ, ὁ Μερμέ, ὁ Γκωτιέ, ὁ Ταίν, ὁ Φλωμπέρ, ὁ Δωδέ, ὁ Λεμαίτρ, ὁ Ζολᾶ καὶ ἄλλοι ἐκάπνιζαν.

Τὸ ἀνθρώπινον σῶμα.

Τίς ἡ διαφορὰ τῆς ἀναπτύξεως μεταξὺ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν; Κατὰ κανόνα, οἱ ἄνδρες εἶνε ὑψηλότεροι τῶν γυναικῶν, ἀπ' αὐτῆς τῆς ὥρας τῆς γεννήσεώς των. Κατὰ ἓν ἐκατόμετρον εἶνε μεγαλύτερον τὸ νεογέννητον ἄρρεν τοῦ θήλεος. Ἡ ἀνάπτυξις βαίνει κατὰ περιόδους. Ἀπὸ 2—5 ἐτῶν περίοδος παχύνσεως, 5—8 πρώτη ἀνάπτυξις, 9—11 δευτέρα πάχυνσις, 12—16 δευτέρα ἀνάπτυξις, 17—25 περίοδος παχύνσεως. Αἱ νέαι φθάνουν εἰς τὸ ἀνώτερον ὕψος εἰς ἡλικίαν 18 ἐτῶν, οἱ νέοι 25. Τὸ βάρος τοῦ σώματος ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἐποχῶν τοῦ ἔτους. Αὔξησις παρατηρεῖται κατὰ τὸ θέρος μᾶλλον παρὰ τὸν χειμῶνα.

Τὸ «Τηλεγραφόφωνον»

Τὸ «τηλεγραφόφωνον» εἶνε ἓν νέον περίεργον μηχανήμα, διὰ τοῦ ὁποίου διαβιβάζονται εἰς μακρινὰς ἀποστάσεις οἱ λόγοι σας, χωρὶς νὰ παρίσταται ἀνάγκη νὰ ὑπάρχῃ κάποιος εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον διὰ νὰ παραλάβῃ τὰ μηνύματά σας. Μὲ ἄλλους λόγους ἐὰν τηλεφωνῇτε εἰς κάποιον καὶ αὐτὸς εἶνε ὅπου, τὸ νέον μηχανήμα ἀναλαμβάνει νὰ παραδώσῃ τοὺς λόγους σας εἰς ἓνα φωνογράφων, ὁ ὁποῖος τοὺς σημειώνει. Ὅταν τὸ ἀπὸν πρόσωπον ἐπιστρέψῃ, θέτει τὸν δίσκον εἰς τὸν φωνογράφων καὶ ἀκούει τί τοῦ εἶχате τηλεφωνήσῃ. Τὸ περίεργον μηχανήμα δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ ἐπίσης καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν μιᾶς συνομιλίας, διὰ νὰ κρατῇ ἕκαστον τῶν προσώπων ἐν ἀντίγραφον συμφωνητικῶν, ὑποσχέσεων κλπ. ἀνταλλαγέντων προφορικῶς διὰ τοῦ τηλεφώνου.

Ἡ πρόοδος τοῦ Κινηματογράφου.

Εἶνε ἀλματικὴ ἡ πρόοδος τῆς κινηματογραφικῆς ἐπιχειρήσεως κατὰ τὴν τελευταίαν τριετίαν. Φιλολο-

γιαλόκληρος σεναρίων έχει σχηματισθῇ μεταξύ τῶν ὁποίων πολλά εἶνε ἀληθινὰ φιλολογικὰ ἔργα, ὡς δραματικὴ σύνθεσις, καὶ ἀπὸ συγγραφεῖς, ὁρκετοὶ τῶν ὁποίων εἶνε ἐπιφανεῖς εἰς τὸ σύγχρονον θέατρον, εἰδικὰ περιοδικὰ ἐκδίδονται πολυτελέστατα καὶ ἐνδιαφέροντα, τόσον διὰ τὴν τέχνην, ὅσον καὶ διὰ τὴν ἀτεικόνισιν τῆς μοντέρνας ζωῆς καὶ τὴν ἀποκάλυψιν καὶ ἐξηγήσιν φυσικῶν φαινομένων καὶ παραδόξων, καὶ σχολαὶ ἰδρύονται διὰ τὴν εἰδικὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἡθοποιῶν τοῦ κινηματογράφου.

Εἰς τὰς σχολὰς αὐτὰς εἰσάγεται κατ' ἔτος μέγας ἀριθμὸς νεανίδων κατόπιν διαγωνισμοῦ, μετὰ τὴν ἐκπαίδευσιν δ' ἐνὸς ἔτους ἐνεργεῖται νέος διαγωνισμὸς, τόσον αὐστηρὸς, ὥστε ὀλίγοι ἐπιτυχάνουν. Αἱ εἰσαγόμεναι πρέπει νὰ εἶναι ὑψηλότεραι ὠρισμένου μέτρου ἀναστήματος, νὰ εἶνε ὡραῖαι καὶ νὰ ἔχουν ὁποσδήποτε καλλιτεχνικὰς καὶ κοσμικὰς γνώσεις. Ἐννοεῖται ὅτι ἀπαιτεῖται καὶ τάλαντον, ὃχι μόνον τῆς καθωρισμένης θεατρικῆς τέχνης, ἀλλὰ καὶ τῆς ὡραίας καὶ χαρακτηριστικῆς κινήσεως, τῆς ὡραίας στάσεως, τῆς ὡραίας χειρονομίας, τοῦ ὡραίου βαδίσματος καὶ τῶν ἐκφραστικῶν κινήσεων τῶν μυῶν τοῦ προσώπου.

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς τοιαύτας σχολὰς, ἀνήκουσαν εἰς γνωστὸν μέγαν ἰταλικὸν οἶκον, ἐκπαιδεύεται ἀπὸ μὴνῶν ἤδη γνωστὴ ὡραιότητ' Ἀθίς δεσποινίς, κόρη Ἀθηναίου μηχανικοῦ ἀποθανόντος πρό τινο·.

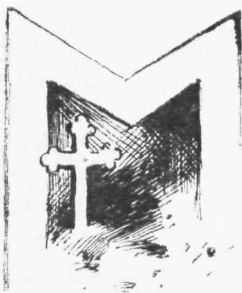
Μία ἐγκύκλιος

Ὁ Ἀγγλὸς γελοιογράφος Βερνάρδος Πάρτριτς ἀπέ-

κτισε μεγάλην δημοτικότητα εἰς Ἀγγλίαν, διὰ τὰς περιφρήτους πολεμικὰς γελοιογραφίας του. Ἀλλ' ἡ δημοτικότης αὕτη τοῦ παρέχει ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰς μικρὰς ἐκείνας ἐνοχλήσεις, τὰς ὁποίας δυσκόλως δύνανται νὰ ἀποφύγουν οἱ διάσημοι ἄνδρες, εἰς οἵανδήποτε κοινωνικὴν τάξιν καὶ ἂν ἀνήκουν. Ἐσχάτως ὁ Πάρτριτς ἔλαβε μίαν ἐγκύκλιον διὰ τῆς ὁποίας εἰς ἐργοστασίᾳς οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν τὸν προσεκάλει νὰ λάβῃ μέρος εἰς ἓνα διαγωνισμὸν πρὸς σύνθεσιν τῆς ἐπιτυχέστερας εἰκονογραφημένης διαφήμσεως διὰ τὰ προϊόντα τῆς βιομηχανίας του.

Ἢ ἐγκύκλιος τοῦ ἐργοστασιαρχοῦ κατέληγεν ὡς ἐξῆς: «Θὰ δώσωμεν ἓν μόνον βραβεῖον, τὸ ὅποιον θὰ λάβῃ ὁ νικητής. Ἀλλὰ τὰ σχέδια τῶν ἐπιλαχόντων θὰ παραμείνουν ἰδιοκτησία μας». Ὁ Πάρτριτς ἀπήντησεν ἀμέσως εἰς τὸν βιομήχανον. «Ἀξιότιμε Κύριε! Προσφέρω βραβεῖον δύο σελλινίων εἰς τὴν καλλιτέραν μάρκαν τοῦ οὔσκου, καὶ θὰ ἤμην εὐτυχὴς ἂν σὰς ἔβλεπον λαμβάνοντα μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν, μερικὰς φιάλας τοῦ θανμασίου προϊόντος σας. Ἐκαστος διαγωνιζόμενος ὀφείλει νὰ ἀποστείλῃ μίαν δωδεκάδα φιάλας οὔσκου τῆς καλλιτέρας ποιότητος. Θὰ δώσω ἓν μόνον βραβεῖον, τὸ ὅποιον θὰ λάβῃ ὁ ἀποστείλας τὴν καλλιτέραν μάρκαν. Ἀλλ' αἱ φιάλαι τῶν ἐπιλαχόντων θὰ παραμείνουν ἰδιοκτησία μου. Τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς, φυσικά, εἰς βάρος τῶν διαγωνιζομένων.»

ΣΠΥΡΟΣ ΣΑΜΑΡΑΣ

ΕΤΑ βασανιστικὴν νόσον ἀπέθανεν ἐν τῷ «Εὐαγγελισμῷ» ὁ διαπρεπέστερος τῶν Ἑλλήνων μουσουργῶν Σπύρος Σαμάρας. Ὡς συνθέτης κατήγαγε θριαμβοὺς ἐν τῷ μελοδραματικῷ θεάτρῳ, οὔτινες τῷ ἐξησφάλισαν διεθνὴ φήμην.

Ἐγεννήθη ἐν Κερκύρᾳ τῷ 1862, ἐκ πατρὸς Ἡπει-

ρώτου καὶ μητρὸς Ἀγγλίδος. Νεώτατος ἐξεδήλωσε τὴν πρὸς τὴν μουσικὴν κλίσιν του. Ἀπορφανισθεὶς τοῦ πατρὸς του, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, φοιτήσας εἰς τὸ Ῥδεῖον.

Τὸ πρῶτον μουσικὸν του ἔργον ἔγραψε τῷ 1877 καὶ ἐπιγράφεται «Scherzo sull'opera Contessa d'Amalfi», καὶ εὐθὺς κατόπιν μίαν Σερενέταν, τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος τὸ αἰσθηματικὸν τεμάχιον «Pensée mélancolique» ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Βούρβαχη. Τῷ 1879 συνέθεσεν ἓν «Terzetto» μεῖναν ἀδημοσίευστον, καὶ μίαν συμφωνίαν δι' ὀρχήστραν ἣν καὶ ὁ ἴδιος διηύθυνεν ἐν τῷ Δημοτικῷ Θεάτρῳ Ἀθηνῶν. Ἐγραψε καὶ ἄλλα, ἰδίως Romances, ἀλλὰ τὸ τάλαντον του ἐδείχθη κυρίως εἰς μίαν Σονάταν διὰ βιολί καὶ πιάνο καὶ εἰς τὸ «Ἀβε Μαρία». Ἀπεπειράθη δὲ νὰ γράψῃ, μαθητὴς ἔτι, καὶ τετράπρακτον μελόδραμα.

Τῷ 1882 μετέβη εἰς Παρισίους. Τὸ ἐπόμενον ἔτος συνέθεσε τέσσαρα περιπαθῆ Morceaux Orientaux. Ἐν τούτων ἐξετελέσθη ἐν συναυλίᾳ τῆς «Ἀκαδημαϊ-

Σπύρος Σαμάρας